

[Palle Simonsen]

tidspunkt, at man stadig væk står i hvert sit hjørne og råber om overhovedet ikke vil have en dialog i gang om de problemer, der er, således at man kan nå frem til en fornuftig løsning for de mennesker, som virkelig er ude i store menneskelige kriser i forbindelse med arbejdsløshedssituationen. For det er der selvsagt mange, der er.

Men der er også nogle, der lukrerer på det system, vi har på nuværende tidspunkt, og da mener vi, at når vi alle er enige om at skabe de bedst mulige vilkår for de arbejdsløse med henblik på at få dem i beskæftigelse, skal vi prøve at tage debatten lidt mere afslappet og ikke hver gang beskyldte modparten for at have ureelle hensigter i disse ting.

Som sagt: vi er meget skeptiske over for det, der ligger i forslaget, fordi vi mener, der er andre spørgsmål, der skal afklares, før man kan tage stilling til, om dette i virkeligheden er rigtigt. Men lad os fortsætte drøftelsen i udvalget.

Bodil Liventhal (CD):

Da vor arbejdsmarkedspolitiske ordfører er forhindret i at være til stede på grund af et møde, skal jeg på centrum-demokraternes vegne udtale, at vi i udvalget med sympati vil se på de lovændringer, der her er tale om. Regeringen må have en chance for at vise, hvad den kan, og en udsættelse som nævnt i lovforslaget må være rimelig.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal prøve at tage det så afslappet som muligt, sådan som hr. Palle Simonsen opfordrer til det, og konstatere, at dette for os at se er en nødlovgivning, som er nødvendig, og en lovgivning, som vi har bedt om at få gennemført så hurtigt som muligt.

Nu er det for os et spørgsmål om at vinde tid; der skal være et års tid til at arbejde alvorligt med at få sat nogle afgørende stød ind imod arbejdsløsheden. Derfor er det afgørende, hvad den tid, der nu går fra 1978 til 1979, bruges til for at komme det meste af arbejdsløsheden til livs. Der er nævnt mange ting, og vi håber da også, at det udvalg, der skal være færdigt i februar, vil kunne barsle med mange fornuftige forslag, som også vi kan støtte, ligesom vi vil støtte det foreliggende forslag.

Jeg ved ikke, om jeg skal gentage spørgsmålet, som er rejst fra flere sider. Men vi er også meget interesseret i at få en afklaring på, hvad der sker med dem, som falder for 26 ugers grænsen her inden årets udgang, om ministeren har overvejet det allerede, efter at det har været fremme i pressen og på anden måde er blevet rejst. Der er i hvert fald nogle helt klare og urimelige forhold, hvis ikke dette problem bliver løst.

Så var hr. Lawaetz ikke i tvivl om, hvad venstrefløjen ville sige, og jeg håber, jeg har indfriet forventningerne om, at vi ville anbefale dette forslag. Vi kan ikke være enige i disse principielle bemærkninger – ja, jeg vil nærmest sige kønsdiskriminerende betragtninger – som man kommer med fra fremskridtspartiet om, at man helst skal have sendt kvinderne hjem til kødgyderne, fordi de går og fylder op på arbejdsmarkedet. Det er klart, at vi da ikke kan deltage i den almindelige hetz, som fremskridtspartiet fortsat fører.

Jeg synes også, man skal bemærke, at der er en reallønsnedgang her i samfundet for lønmodtagere for tiden, og det kunne jo godt være, at det lokkede flere kvinder ud på arbejdsmarkedet netop for at ride de økonomiske kriser af, som også når ind i hjemmene. Jeg synes, det er dårligt at gå den modsatte vej og sige, at nu skal kvinderne gå hjem og passe børn og madlavning. Det kan vi ikke medvirke til.

Så har man også fra fremskridtspartiets og fra hr. Palle Simonsens side rejst spørgsmålet om, hvor mange der egentlig er til rådighed på arbejdsmarkedet, og man vil gerne have nogle statistikker over det. Nu synes jeg, det bliver lagt op, som om vi står i en arbejdskraftmangelsituation, og det synes jeg er at vende tingene på hovedet. Jeg kan sige til hr. Palle Simonsen, at der er rigeligt med arbejdskraft til rådighed, så jeg synes ikke, at spørgsmålet om, hvor mange der egentlig er til rådighed, skal diskuteres så inderligt. Der er rigeligt for arbejdsgiverne at tage af, når de søger arbejdere, og de får også deres stillinger besat. Et af problemerne ligger nok snarere i, at arbejdsgiverne efterhånden sorterer den forhåndenværende arbejdskraft så groft, at vi kommer ud i situationer, hvor vi får mange arbejdsløse, der er langtidsledige. Det er nok den sorteringsmekanisme, man skulle tage at kigge lidt mere alvorligt på i